

Österlenvinter Olja © Brit Mari Billström Bus 11

Genom Konstnärens Öga

Vitt, vitt, vitt. Orden forsar ur mig av ilska, detta vita som breder ut sig över hela min värld. Nu är det inte bara min palett som är vit med små mörka fläckar längst kanterna. Nu dränks hela Österlen i bländande vitt.

Jag skulle givetvis sett med glädje över detta generöst glittrande landskap.

Istället känner jag rädsla och vända över allt som pressas samman under dessa enorma snömängder.

Plogbilen var nyss här och chauffören säger att om vi bara håller oss i hans hjulspår ska vi lätt komma ut. Visst, efter två meter glider bilen av spåret ner i diket. Hur vi än backar eller kör fram spinner hjulen och vi sitter fast. Vi skottar och skottar men inget hjälper. Bilen hänger på en stor isklump. Vi ringer efter en bärgningsbil men ingen svarar någonstans. Telefonerna verkar avstängda.

Efter tre dagars snö och blåst och inte utanför tomten tär på tålamodet. Vi vill ut och jag är envis.

In med en kilformad bräda bakom vänster framdäck. De två första försöken misslyckades men efter att jag hamrat in brädbiten med en slägga under däckets och den sitter fast ordentligt, lyckades bilen slutligen flytta sig. Allt detta händer på vår egen tomt.

Färden mot Borrby och mataffären kan börja och vi glider sakta på vår nyplogade skogsväg.

Kommer vi att kunna ta oss ifrån kusten via markvägen till Borrby? Svaret låter inte vänta på sig. Vägen är plogad. Delvis.

En bilbredds öppning rakt in i en tremeter hög snödriva. Sakta smyger vi oss in i gången. Något möte är inte att tänka på.

En vackert utmejslad gång med lodräta vita väggar viker lite åt ena och åt andra hållet. Vägen fram är lika smal som öppningen mot himlen. Kusligt inklämda mellan dessa massiva snömassor sniglar vi oss fram mot Borrby. Här och var finns små extra luckor plogade för

eventuella möten.

Jag är desorienterad, är det här verkligen vägen till Borrby som skrämmer mig så.

Jag minns en busstur i lavafälten på Lanzarote, allt var svart, bisart och skrämmande, spåren efter vulkanutbrotten var så påtagliga. Man grillade kyckling på galler som låg över ett hål vilken gick rakt ner i vulkanen. En annan tur som jag gjort. En bilresa emellan Dammam och Riyadh under en sandstorm bland enorma sanddynor i Saudi Arabien där vindarna snabbt sopade igen våra hjulspår. När vi väl var tillbaka i Dammam igen var bilen i behov av en omlackering.

Men det här är här hemma, hemma på Österlen. Det kunde lika gärna vara på månen eller någon annan exotisk plats. Nä, nu längtar jag till våren.

Brit Mari Billström
Hammenhög

